

Beppe Severgnini: Az osztálykirándulás

A nőkérdés, kár is lenne tagadni, bizony alaposan foglalkoztatott minket akkoriban. A tanév jó részében különféle elméleteket és taktikákat eszeltünk ki, melyeknek alkalmazási terepe bűnös szándékaink szerint, minden szerelmi csata legfőbb helyszíne: az osztálykirándulás volt.

Az indulás előtt hosszú heteken át igyekeztünk megszerezni a mindent eldöntő információkat: hány éjszakáról és milyen kísérőtanárokról van is szó. Az első adat lényeges volt, tudniillik a „tethely” - vagyis a kaland és a vágyak helyszíne- a szálló éjszakai folyosói voltak. Ott aztán epedezhettünk volna sóvárogva, vagy éppen elslisszanhattunk volna észrevétlenül, hogy titkos, éjjeli kis látogatásokat tegyünk hálóingos osztálytársnőinknél, akik teljesen feloldódtak egy közös kólázás izgalmi közepette (langyosan ittuk, merthogy hűtőszekrény, az nem volt). A kísérő tanárok kiléte azonban perdöntő volt, mivel néhányan hajthatatlanságukról voltak híresek a fegyelem terén, míg mások a közömbösségükről, de akadt köztük akár cinkostársnak is beillő. A mi szempontunkból a főnyeremény természetesen az első fajta tanár volt, hisz a semlegesek hozzáállása kizárta a rizikós helyzeteket, így elvette az izgalom sava-borsát, a haverkodók pedig maguk vetették fel, hogy táncoljunk mindannyian együtt a diszkóban - mondanom sem kell, ez keresztbe húzta volna a terveinket.

Teljességgel érdektelen volt ugyanakkor az úticélunk. Az első miniszoknyák eufóriájában - ugyan megjelentek már a hatvanas években is, de akkor még nem nyílt ki eléggé a szemünk - mit törődtünk mi a diplomákkal, szökőutakkal és mozaikkal...! A művészet fellegvárát sem értékeltük különösebben. A kisebb helyek, mint mondjuk San Marino vagy Gradara vára pedig túlszűfoltak voltak: elég volt három iskolai kirándulócsoporthoz egyidejű érkezése, hogy ezek a helyek tiniktől hemzsegő szardíniásdobozokká változzanak, ahol mindennemű intimitásnak lőttek. A legremekebb úticélok a közepes nagyságú városkák voltak, ahol a kiszemelt lány nem tűnhetett szem elől, ugyanakkor észrevétlen el tudtunk rejtőzni vele anélkül, hogy aztán egy rendőrtől útbaigazítást kelljen kérnünk, hogy visszatáljunk a szálláshoz.

Urbino, Siena és Assisi például ideálisak voltak. Mindenekelőtt az odaút nem volt túlságosan rövid, így szó szerint is nyújtott némi mozgásteret a pozícióink javítására, ha netán a számunkra kiosztott hely nem lett volna teljesen kielégítő. Hogy egymás mellett utazzon a fiú és lány- más felállás akkoriban nem volt bevett...-, nemcsak kettejük személyes öröme,

hanem társasági esemény is volt. Egy ülőhely megosztása valakivel a csoport szemében egyenértékű volt az együtt járás hivatalos bejelentésével, de félreérthetetlen jelzés volt az is, ha valaki szíve hölgye ülésének háttámlájára csimpaszkodva utazott. Számunkra semmi sem volt véletlen, ami a buszon történt, minden mozdulatnak és mozzanatnak megvolt a maga magyarázata. Az utazások egymás kölcsönös tanulmányozásának szemináriumai voltak, melyekből ugyan nagyon tájékozottan, tele tudással, de megviselten kerültünk ki.

Napokat egy fedél alatt tölteni velünk egykorúakkal szinte mindenki számára újdonság volt. Még annak is, aki azelőtt sok éjszakát töltött el cserkész-sátorban, be kellett látnia, hogy egy osztálykirándulás teljesen más. Míg a cserkészek körében ismeretlen volt a hálóing, az osztálykirándulásokon senki sem aludt hálózsákban. Egy vékonyka füstcsík a cserkészeknél tüzet jelentett, a kirándulásokon ugyanaz egy sutyiban elszívott cigarettára utalt, amelynek nyomait aztán igyekeztünk eltüntetni. A cigizés aprócska szabálysértésnek számított, de fontos jel volt: ha egy, a mindennapokban kifogástalan magaviseletű lány megengedett magának egy szál cigit, annak híre teljes felbolydulást okozott a csapatban, és sokakban felcsillant a remény, hogy ezt a picit vétket más, jelentősebbek követhetik. Ez nem fordult elő, vagy ha mégis, arról nem szereztünk tudomást.

Az osztály lányainak egyre nőiesebbé válása mégis olyan látvány volt számunkra, ami egyszerre babonázott meg és ejtett kétségbe minket. Ugyanis nyilvánvaló volt, hogy sokan közülük olyan iramban haladtak a felnőttkor felé, ami számunkra követhetetlen volt. Pusztidobálás a busz hátsó ablakából, és kacérkodás a szálloda tövébenél gyülekező hetyke húszévesekkel; a vastagon felkent szempillafesték, mit sem törődve e pillantások későbbi következményeivel; egy vár meredek lépcsőjének megmászása, közben ügyelve, hogy a szoknya fel ne libbenjen; ezek a dolgok mind-mind arra utaltak, hogy osztályunk lányok a felnőtté válás küszöbén állnak. S hiába egy, a Gradara vár mellvédjén készült ölelkezős fénykép, korántsem lehettük bizonyosak benne, meg fogják-e engedni nekünk, hogy velük együtt nőjünk fel mi is.

(Részl. Beppe Severgnini „Az olaszok változnak” c. művéből, Biblioteca Universale Rizzoli, Milano, 2000)

Fordította: Erdei Blanka 11. D
2015. december